

Solfstein-Vedreborg: Jeg har det Indtryk af den ærede Taler, at det var en Vedbreidelse for Mangel paa Alvor; men hvis han ikke har ment det, er det tilstrækkeligt, han siger: „Det mente jeg ikke“. Saa ere vi nde over det. I Realiteten forandrer det ikke Sagen; thi baade fra Conseilspraesidenten og fra flere Andre have vi hørt denne Vedbreidelse for Mangel paa Alvor. Jeg finder nu ikke denne Vedbreidelse saa slem fra de Herrers Side, jeg finder det navnlig naturligt, fordi de have det ærede Medlem fra Weile Amts 2den Valgkreds med sig i deres Mening om, at Alt, hvad Oppositionens Ordfører sagde i Fjor, ingen Ting betød, og vi have erklæret de Herrer og bevist det saa tydelig og klart som muligt ved at paa-pege og præcisere de Forslag, vi stille, at det, vi ville i Nar, er det Samme som det, vi vilde i Fjor. Altsaa: Er det sandt, at det var Stinforhandling i Fjor, da er det ogsaa Stinforhandling i Nar, det kan Enhver sige sig selv, det kan man aldrig komme fra. Dertil spilde saa de Herrer: Et yderligere Bevis paa, at det ikke er Alvor med Venstres Willie til Forhandling, ligger deri, at de strax nu sprænge Forhandlingen gjennem Forkastelsen af Provisoriet. Jeg finder det meget forstandigt, at de Herrer lave saadanne Valgtaler. Jeg vilde i de Herrer's Sted ogsaa bruge den Hjælp, de have faaet, som de nu igjen faae og ved enhver Leilighed faae fra det ærede Medlem for Weile Amts 2den Valgkreds. Det er saa overordentlig naturligt; det er affurat det Samme, som Conseilspraesidenten gjorde, og det maa de ogsaa gjøre. Naar man staar i en saadan Stilling, at det først og fremmest gælder om, at man nde ved Valgene kan berede Oppositionen saa store Bankekligheder som muligt, tager man al den Hjælp, man kan faae fra et Medlem, der tidligere altid har sluttet sig til os, men nu paa en Gang træder op imod det, han selv har sagt. Men dermed klare vi ikke Stillingen, derved naae vi ikke et eneste Skridt fremad i Politiken. Det bliver i Virkeligheden da kun en Debat med formelle juridiske Argumenter og med rhetoriske Wendinger og Kunststykker; men de Herrer ville kunne sige sig selv, hvad vi vist Alle kunne sige os selv, at derved komme vi ikke et eneste Skridt videre; ved det overbevisende vi ikke et Menneeste; thi alle vore Tilhørere vide meget godt, at disse rhetoriske, logiske Slutninger, byggede paa Forklaringer og Ikke-Forklaringer, saa af den Ene, saa af den Anden, stillede sammen med Forsikringer om egen Ustyrbighed og Andres Sletted — de betyde ikke det Allermindste, det vil ikke nytte Noget. Ingen skal være

betænkelig eller bedrøvet over, at vi nu, naar vi forkaste den provisoriske Finantslov, maaste komme til en Valgkampagne, hvor vi høre det ministerielle Parti — jeg siger ikke, som det ærede Medlem, der talte i Gaar, med Undtagelse af det ærede Medlem fra Weile Amts 2den Valgkreds (Berg) — men hele Høire og det ærede Medlem fra Weile 2den gaa sammen mod Oppositionen her ved at forklare, at man drev Stinforhandling i Fjor men Kamppolitik i Nar. Thi det ville de uden Tvivl sige, det ærede Medlem fra Weile 2den sluttede jo ogsaa med at sige, at nu begynder Kamppolitiken igjen, og gav derved Regjeringen den Haandsrøstning, som den skulde have i denne Sag; men det skal Ingen blive bekvæmet over eller ængstelig for. Alle de Bestyrdninger, hele den Udvei, som de Herrer af det ministerielle Parti have troet, at de have fundet gjennem Bestyrdning om Stinforhandling, har ingen Betydning. Det er mislykket, fordi Forudbetingningen, at Regjeringen var gaaet over til grundlovsstro Principer, er bristet. Det have de jo selv ladet falde. Desuden vil jeg sige mine ærede Meningsfæller, at de ikke vilde opnaa det Allermindste ved at lade Provisoriet gaa til anden Behandling og lade det blive gjemt hen i et Udvalg indtil den 1ste April. De vilde ikke kunne opnaa det Allermindste; Valgtalen vilde kun faae en anden Lyd, en anden Klang. Det vilde ikke hedde: Nu have de afbrudt Forhandlingen; men det vilde hedde: Nu have de godkjendt Provisoriet; hvad Tillid kan man have til de Menneester? Hele Sommeren sige de: Forhandling paa hele Unionen, men ingen Godkjendelse af Provisoriet, og det Første, de gjøre, naar de komme ind, er at godkjende Provisoriet. Man vil siden sige: Det er jo tydeligt nok, at man kan komme til Afford med de Folk; dem maa vi presse noget mere. Nu have vi faaet godkjendt Provisoriet i Nar, næste Nar faae vi maaste Fæstningerne, og til Slutning faae vi Alt. Altsaa, lad os ikke gaa paa Forlig med det Parti; thi ved Hjælp af forhenværende Tilhængere og ved Hjælp af tilstrækkelig fliffige Wendinger skulle vi nok presse dem, ikke blot til at godkjende Provisoriet, men ogsaa til at give os Fæstninger og alt muligt Andet. Det synes jeg, er overordenlig forstandigt, hvis de Herrer rasjonere saaledes. Et Parti, der ikke staar ved sine egne Erklæringer, og som ikke staar ved den Bæst, det har givet, det Parti behøver de Herrer heller ikke at have nogen Respekt for. Hvis vi virkelig godkjende Provisoriet, behøve de ikke et eneste Dieblit at søge at